

[Arbejdsministeren]

Hr. Glistrup gjorde som sin opfattelse gældende under debatten i dag, at alle beskæftigelsesplaner, der hidtil havde været fremlagt, havde været forgæves, og brugte her som bevis den meget høje ledighed, som det danske samfund lider under på nuværende tidspunkt.

Jeg synes, at før man træffer en afgørelse om hensigtsmæssigheden i beskæftigelsesplanerne, skal man kigge lidt på historien. Er det rigtigt at sige, at det danske samfund under krisen ikke har haft evne til at oprette nye arbejdspladser? Er det rigtigt, at alle planer har været forgæves, som hr. Glistrup og hr. Kurt Hansen har sagt under debatten i dag?

I slutningen af 1960'erne, de gode 1960'ere med den fulde beskæftigelse, oprettede det danske arbejdsmarked ca. 20.000 arbejdspladser om året. Men da man begyndte at arbejde med beskæftigelsesplaner, i årene 1976, 1977, 1978, oprettedes der i Danmark 30.000 nye arbejdspladser, og i 1979 oprettedes der i Danmark 40.000 nye arbejdspladser. Samtidig gennemførtes efterlønsordningen, med det resultat at der også kom et meget stort fald i arbejdsløsheden.

Det er altså ikke rigtigt, når man siger, at det er umuligt at skabe arbejdspladser i samfundet. Man kan endog sige, at i modsætning til slutningen af 1960'erne lykkedes det mod slutningen af 1970'erne at skabe yderligere arbejdspladser inden for den del af den private sektor, som har med varefrembringelse af gøre.

Det, der imidlertid skete, var, at i årene 1980 og 1981 vendte udviklingen fuldstændig. Da mistede man i alt 60.000 arbejdspladser, og når man samtidig tænker på, at tilgangen til arbejdsmarkedet har været meget stor, førte det til den meget store arbejdsløshed, vi har nu. Og hvad er så forklaringen på, at man mistede de mange arbejdspladser? Det er dels, at de lande, der omgiver os, følger den recept, som hr. Glistrup her anviser for den økonomiske politik, dels at investeringerne i dansk erhvervsliv har svigtet i de seneste år. Derfor er problemet omkring investeringer i nye arbejdspladser i industri, håndværk og landbrug selvfølgelig et hovedproblem, der må klares, hvis vi igen skal vende tilbage til den udviklingslinje, der tegnede sig i slutningen af 1970'erne vedrørende oprettelse af nye arbejdspladser.

Det er det, regeringen har ønsket at lægge op til en drøftelse om i forbindelse med sin plan om en forstærket indsats til støtte for beskæftigelsen, et oplæg, som folketinget – og her er jeg enig med hr. Poul Schlüter – slet ikke får mulighed for at diskutere, fordi man allerede i dag vil nægte os muligheden for overhovedet at lægge forslagene frem i folketinget og forhandle disse ting.

Jeg har forstået, at man nu betegner lovgivning som tvang, at dette, at man bruger lovgivning, er tvang, og jeg forstår, at man i fremtiden på arbejdsmarkedet fra partiernes side ikke skal forvente sig lovgivningsinitiativer, hverken hvad angår eksklusivaftaler på arbejdsmarkedet, dyrtidsregulering eller overenskomster.

Jeg er blevet citeret i dagspressen – og jeg indrømmer, at det oven i købet er i regeringsbladet Aktuelt – for at have sagt, at jeg var tilhænger af et folketingsvalg. Jeg vil gerne sige, at det har jeg ikke været, og det vil jeg gerne begrunde, ikke bare med henvisning til problemerne for byggeri, landbrug og industri, men også under henvisning til det problem, som hr. Kurt Hansen nævnte i sit indlæg, nemlig spørgsmålet om mangelen på lære- og praktikpladser for de unge. Får vi et valg i dag, fremkaldt af de dagsordener, der er fremsat, betyder det, at arbejdet med at skaffe lære- og praktikpladser til 10.000–12.000 unge går i stå, og at indsatsen for at løse dette helt konkrete problem svigter.

Jeg tror, at det vil trække meget, meget lange spor, hvis ikke det lykkes for os i forhold til den unge generation at klare disse problemer, og jeg har svært ved at se, hvordan en polarisering som den, der nu lægges op til mellem partierne og mellem grupperne i samfundet, kan yde sit bidrag til at klare vanskelighederne.

Jeg skal slutte med at sige, at man har talt om realiteter i forbindelse med fremlæggelse af planer, og man har talt om, at regeringen ikke har respekteret realiteterne ved fremlæggelsen af sin egen plan.

Jeg synes, at man i den forbindelse skal gøre opmærksom på, hvad alternativet er til en ordning, hvorefter pensionsmidler direkte investeres til fordel for beskæftigelsen i samfundet. Det er den plan, som omtales før fra venstres og konservativ side, den såkaldte VK-plan for samfundøkonomiens udvikling.